

בעיקבות האשמות

על זיוף גליון ציונים

והעדפה פוליטית

במיכרו. בוטל מיכרו

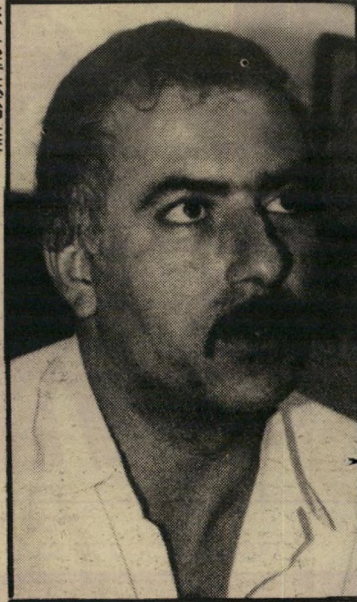
של מנהל בית הספר

התיכון

אילנה אלון

לא בכל יום נחשד מנהל בית הספר תיכון כזיוף. ג'ומעה אוברגה, שכיכב לפני זמן קצר על מירקע הטלוויזיה, כאשר נשק את ידה של רוט דיין וסיפר על היכרותו איתה, מככב כעת במרכז של פרשיה אחרת.

אוברגה (38), בדרווי ילד תל-אל מליח בנגב, למד חינוך והיסטוריה באר-

מנהל אזברגה לא מתקפר

ניברסיטת בראילון וזכה בתעודת-הור"א. מזה שש שנים הוא מנהל את בית הספר העממי-ערבי ברמלה. השנה, יום לפני תחילת שנת הלימודים, נבחר אזברגה לעתור לביטול המיכרו של אי גוריהערים רמלה-לוד למנהל בית-הספר התיכון המקיף הערבי.

בחירה זו היתה מכה קשה לטייב יונס (31), סגן-מנהל באתו בית-ספר זה חמש שנים. טייב, שהעמיד גם את עצי מו כמעמד למיכרו, חשב כי מן הצדק וההגיון לבחור בו, מאשר שכישוריו ומתאימים, הוא בעל תואר שני במיורתי נות מאוניברסיטת תל-אביב, וכן מילא לדעתו, בצורה טובה את תפקיד סגן-המנהל, זה חמש שנים.

טייב אינו מן המתקבלים. כאשר ראה שהפסיד במיכרו, פנה לעורכת-הדין דורית דרמן מתל-אביב, וביקש ממנה לפנות לבית-הדין הפלילי הגבוה לצדק, לעתור לביטול המיכרו ולהחליט על מיכרו חדש. בין טענותיו היו טענות של הפלייה והעדפה בלתי חוקית של אזברגה. מאחורי טענות אלה מסתתרת בעצם טענה כי בחירתו של אזברגה היתה בחירה פוליטית.

טייב טוען כי אזברגה היה נכון לע"כ בור מהמעמד לליכוד, ואולי למשדך אחריו רבים מבני שבט האוברגה הבדוי. בראיון שנתן אזברגה למעריב לפני חודשים אחרים, סיפר כי בחפץ-לב יפנה לפוליטיקה במיטרת אחת המפלי-גות הגדולות, גם עם הליכוד.

„מדוע לא?" הכריז בכתבה, „אני ז'בוטינסקי מיספר 1!" טייב טוען כי מקסים לוי, ראש איגוד הערים, ראג למינור של אזברגה, כדי שיעזור ללי כוח בחירות הקרובות. אבל לסגן-המנהל היו טענות נוספות. לדבריו לא היה המנהל החדש

היפהפיה מקלקיליה נעצרה

מעצר מינהלי. איש אינו יודע מדוע.

היא ערכה מדור לענייני נשים

נאהידיה

לא רצתה

להתחתן

העיר, המונה 50 אלף בני-אדם, כעיר רפאים. החנויות נעולות על סוגר וברית, הרחובות ריקים מאדם, פה ושם פזורים דוכנים המוכרים מצרכי-מזון נרחבים, וגי'פ צבאי נודד מסיר ברחובות השוממים. שלושה פסטורלית מדומה.

ביתה של מישפחת נזאל שוכן לא רחוק ממרכז העיר. חומת-אבן מקיפה את הבית ודלת-כרזל גדולה מפרידה בין הרחוב לחצר.

בית בן שתי קומות, שירותים בחצר, מחסן גדול ובו שקי קמח ואורז לתקר פות כגון אלה, חדר לקבלת אורחים בקומה הראשונה וחדר-מגורים בקומה השנייה. חדרה של נאהידיה, שאותו חילקה עם אחת מאחיותיה, מסודר ונקי. מיטה כפולה במרכזו, ארוב-גרים בצד. ניכר בו שזמן רב אינו נמצא בשימוש, שאין בו חיים.

על מעצרה של נאהידיה נודע לנו רק מהעיתון. אף אחר לא טילפן להודיע, לא אמר מה הסיבה, אפילו לא נתנו לנו לבקר אותה בהחלה. אומרת נאעמי, אחותה של נאהידיה מחמד שאקר נזאל (26), העי-תונאית הפלסטינית, חברת הוועד ה-מנהל של אגודת העיתונאים בשטחים הכבושים, כותבת ועורכת מדור הנשים בשבועון המיורתי-ירושלמי אר-עוודה (השכיבה) ובסוכנות העיתונות הפלס-טינית. שהושמה כמעצר מינהלי לתקר פה של שישה חודשים.

מעולם לא כתבה על נושאים פוליטיים או מדיניים. היא ערכה וכתבה מדור-נשים בעיתונה, עסקה בנושאים חברתיים וסוציאליים. נאהידיה התחילה להשלים עם המציאות. היא רואה את עצמה כאחת הקורבנות הרבים שהעם הפלסטיני נר-

אחיות נוספות עוסקות בהוראה, האחים במיסחר ונאהידיה עיתונאית. את לימודיה היא עשתה בקלקיליה. כשסיימה את בית-הספר התיכון נסעה לירדן, כדי ללמוד באוניברסיטה. כי תחילה למדה מדעים מדוייקים. אחרי סמסטר אחד החליטה ללמוד ערבית ועיתונאות. חמש שנים עשתה בירדן תחת עינו הפקוחה של אחיה הבכור. מישפחת נזאל היא מישפחה מוסלמית רתיה. הכל נעשה לפי דברו של

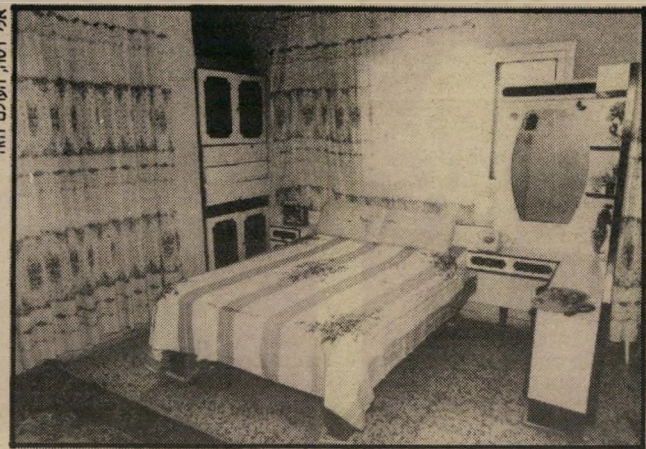
נאהידיה בתקופה החילונית היא משהו מיוחד...

האב, אלא שנאהידיה „היא משהו מיוחד", אומר אחיה בשיר. הנשים המוסלמיות נישאות על-פי רוב בגיל צעיר, על פי החלטת האב. נאהידיה בת 26, למדה באוניברסיטה ורצתה לעשות קאריירה. למרות שהיו לה הזדמנויות למכרר היא סירבה להינשא. אך לא הספיקה להגשים את תוכניותיה. היא שבה מירדן לקלקיליה, אולם לא מצאה בה את מקומה. מרכז הפעילות העיתונאית הפלסטינית נמצא בירושלים, והיה זה טיבועי שתשאף לעבור לירושלים.

רחוקה מפוליטיקה?

לפני שנתיים התקבלה נאהידיה לעבודה בשבועון אר-עוודה. מי

אם חלו שיבושים או זיופים בגליון שהוצג, הרי שטייב הוא שעשה אותם. נראה כי מריבת המנהלים לא השאירה טעם טוב בפיהם של הממונים על החינוך בעיר, והם פנו לעותר והציעו לו הצעה שכמעט אין לסרב לה. הם הציעו לו פיצוי של 250 אחוזים בתנאי שיפרוש מבית-הספר ויבטל את העתיד לבג"ץ. הבטיחו לו כי הוא יקבל את

חדר-המיטות של נאהידיה רחוק, אך לא חוסיניסטייתו

אבי המישפחה נפטר לפני שנה. הוא היה סוחר מכובד בעיר. כל הילדים (שבעה בנים, שלוש בנות) קיבלו את חינוכם בבתי-הספר בעיר. שלושת הבנים המבוגרים גרים עתה בארצות הערביות השכנות, שניים בירדן, אחד בסעודיה. האחד סוחר, השני רוקח והשלישי מורה. מישפחת נזאל לא חסכה חינוך ולימודים מילדיה. שתי

רש שלם במאבקו לעצמאות, אומר עורך-דינה איברהים אליאן.

רצתה קאריירה

אחרי עוצר של יותר מחודש נתן נה קלקיליה כעוצר חלקי בשעות הלילה. כיום של שביתת-מיסחר נראית

בעל תעודת-הוראה לכיתות י"א וי"ב, וזה היה אחר מתנאי-היסוד של המיכרו. „ספק אם למנהל הנבחר רישיון-הוראה שהוצא כחוק, אף לגבי כיתות ז' וז',... הן עקב זיופים ו/או שינויים שנפלו ברודת הציונים שלו." המשיך טייב וטען. כאשר ביקשה עורכת-הדין דרמן את גליון-הציונים של אזברגה באוניברסיטת בראילון, נתקלה בקשיים מרובים

שום-יך עברה לגור ברמאללה בדירתה של קרובת-מישפחה מבוגרת. היא דאגה למצב האשה הערבייה, רצתה להביא לשיפור, להכניס מודרניזציה, אומר גישה צאלח מוחמד עומר. „אנחנו לא כופים על הילדים מה לעשות. אם הדרך שהיא בחרה לעצמה היא טובה, אז אין בעיות", אומר אחיה בשיר.

כשלב זה בחייה בחרה נאהידיה להתרכז בעבודתה ובכוונתה היה להמשיך בלימודיה בפאריס. אלא שמות אביה שיכש את תוכניותיה. „היא היתה מאוד קשורה לאבא. אחרי שנפטר היא היתה מסוגרת ודילרה מעט מאוד על עצמה", אומרת אחותה נאעמי.

למישפחה אין כל השערה לסיבת מעצרה של נאהידיה. „היא מעולם לא דיברה איתנו על המצב הפוליטי, לא מספר גישה. אחת לשבועיים היא נהגה להגיע לביקור בביתה, אולם העוצר הממושך שהוטל על העיר מנע ממנה להגיע.

את דבר מעצרה קראו בעיתון. אף אחד לא טרח להודיע. לפני שבוע נסעו אמה ואחותה לבקרה במקום מעצרה בתחנת-המיטרה במיגרש-הרוסים כי ירושלים. בתחילה לא ניתן להם אישור לבקרה. רק אחרי שהמציאו את כל האישורים הדרושים התאפשרה הפגישתה.

„היא ביקשה שאביא לה ספרים בפילוסופיה ובפסיכולוגיה", אומר עורך-דינה, איברהים אליאן. האחות נאי עמי מספרת שנאהידיה ביקשה שתביא לה את הקוראן, „היא תמיד קראה הרבה בקוראן, היא רתיה, אבל לא חומייניסטית."

חבריה לעבודה באל-עוודה ובאגודת העיתונאים הפלסטיניים אינם יודעים רבות אודותיה. לבר המעובדה שהיא עיתונאית מוכשרת, איכפתית ומעמיקה, הם אינם יודעים רבר על חייה האישיים. אף אם היתה קשורה בפעילות פוליטית כלשהי, בוודאי שלא היתה בין הבולטים שבפעילים.

62 עיתונאיות ישראליות חתמו על עצומה לשיחרורה. היא העיתונאית הערבית היחידה שלמענה נערכה הפגנה.

יוסי עינדור

מישרת מנהל בית-הספר העממי בעיר. אבל טייב לא רצה לוותר. הוא החליט להילחם עד הסוף. השבוע הסכימו הרשויות לכל רריי שותיו של העותר. המיכרו שבו זכה ג'ומעה בוטל. מיכרו חדש יערך בחודש מאי, ואז, מקווה טייב, יהיו לו סיכויים טובים יותר מאשר במיכרו הראשון, שנתפר למירותיו של אזברגה.